

Christian Medard Manteuffel

Wiersz o zmartwychwstaniu

Gdy ogień już zgaśnie, a ostygly popiół najbliżsi
do urny zgarną,
czy prochy będą nadal wąpić?

Czy wiatr odnajdzie te drobiny już nie myślące,
dowód ostatni,
że nie ma mych myśli, więc nie ma i Boga?

Ale jak przebyć ten krok kończący bez trwogi,
gdy myślę?
Więc jest Bóg jeszcze, póki ja jestem; że
topnienie śniegów
wróży zmartwychwstanie, lecz odsłoni jedynie
w prostokącie ziemi
mój ślad niedoskonały...

Spacer zaduszkowy

*„Lecz w nocy,
kiedy sny jednym podmuchem
unoszą sufity i ściany,
zaczyna się wędrówka umarłych.”
Nelly Sachs.
Przekład Zbigniewa Herberta*

Nasze zakłęcia, Moja Pani, miałyby dzisiaj lat –
dziesiąt
i wnuki nasze stałyby dziś u Twojej trumny.

Lecz zakłęcia odeszły drogą, przy której upadły
stare drogowskazy i tylko pies wyje na moją
bliskość,
gdy uliczki miasteczka rozwijają przede mną
długi
kobierzec dla spaceru z Tobą, umarłą nie
w porę.

Gdy stawałaś ze mną dzielna nad kopcami
grobów
innych młodości, bywało, że śnieg i ślota lepiły
liście
do nóg, a Ty myślałaś o słońcu, nie o swoim
miejscu
pośród tych, co odeszły w euforii pod dziurawe
hełmy.

Dziś, w jesiennym słońcu przekwitły naiwne
pytania;
okrywam je troskliwie woalem fioletowej
pamięci
na wypadek, gdyby spod kamiennego krzyża
ktoś
uprzął moje wiersze spadające dla Ciebie.

Nie znalazłem odpowiedzi na żadne z nich, ani
pośród eklezjastów Septuaginty, ani w księgach
o rozpadzie materii; są tam tylko hipotezy
sprzeczne:
o zmartwychwstaniu duszy i o bycie
bez-dusznym.

Tej nocy zaduszkowej wszystkie ulice Brześcia
prowadzą z cmentarza, a psy na łańcuchach
skaczą,
gdy wędruję znów z Tobą poprzez ściany
domów,
gdzie żyłaś ze mną, ma Umarła Pani...

Brześć Kujawski 2012

Wiesław Prastowski

Piasek przeznaczenia

W egoizmie dni
nie oczekując już niczego
odchodzimy w niepamięć
zabierając ze sobą
dramat starości
tajemnicę przemijania
nieuchronność śmierci.

Wędrujemy po linie
nagiej prawdy
i banału pocieszenia
usuwamy spod nóg ciernie
zwodzeni pozorami
że może się uda
coś naprawić.

Nie można uniknąć
ból chorób i śmierci
zasypywania piaskiem
przeznaczenia
pogodzeni z porządkiem rzeczy
chcemy pozostać
w ludzkiej pamięci.

Alter ego

Wspinałem się na poetycki Olimp
Smakować ambrozję bogów
Skronie laurem zdobić
Tarzać się w szaleństwie młodości
Udawać świeckiego krzyżowca
Serce wypełniać radością
Kielich gorzycy winem napełniać
Uciekać od emocjonalnej zimy
Wijęcej metafizyczną pustką
Odkrywać nowe przestrzenie wyobraźni
zdumiewać rzeczywistością świata
Mając pętle czasu na szyi
Nie bać się rdzy przemijania
Tragizmu ludzkiej egzystencji
Patrzeć spokojnie na potłuczone lustro
Z uśmiechniętą twarzą Dionizosa.

Kwiat jabłoni

Dotknięty wiatrem
kwiat jabłoni
wpadł do mojej dłoni.

Wyglądał jak ranek nadziei
miał tyle radości
odpędził lęk
znikła trwoga
bo w tym cudzie natury
poczułem istnienie Boga.

Doświadczenie

Jestem mężczyzną
w czułości niespełniony
jest we mnie
smutek i bezsilność
wobec bezprawia istnienia.

Zdarza mi się
obdarzać czułością
nie współczuciem
kogoś przez chwilę
w sekundzie wyczuwam
smutek i zagubienie
on o tym zawiadamia.

Czułość
uczucie głębsze
niż współczucie
najważniejsze ludzkie
doświadczenie
wielu niedostępne.

Stanisława Jarmakowicz

Mały Piccolo

Na pianoli gra
Ma minę dojrzałego gawrosza
Do czapki zbiera
Szczery podziw
Złotówki i grosze
Cerę ma ciemną
Uroczy grajek
Z wdziękiem dotyka klawiszy
Gromadzi gapiów i melomanów
Muzyka niebios przenika ciszę
Przyspiesza serca bicie
Współgra z morza falami
Mewy ją w dziobach roznoszą
Bezbronną
Porywającą tanecznice bosą.

Światło serca

Plomieniem serca
Na opuszczonym grobie
Światło zapal
Może w oczach łąza błysnie
I jak latarnia
Zaznaczy cień
Ziemskiej niedoli
A sumienie